

A turawai fenyők alatt

Egy festői lengyel kisváros, Turawa mellett, tóparti fenyőerdőben felállított nagyszerű táborukban látták vendégül a lengyel házigazdák Belorusszia, Lettország, Magyarország és Ukrajna újjáéledő cserkészeteinek képviselőit. A találkozóknak kettős célja volt: egyrészt, hogy a kiscserkészekkel megismertessék az igazi cserkésztábor életét; másrészt pedig alkalmat adjanak a hazai és külföldi cserkészvezetőknek a személyes kapcsolatok kialakításához, valamint, hogy megismerhessék egymás szervezeteinek felépítését és működését, a cserkész-hagyományokat és a jelenleg folyó munkát. A közös eszmecsere hasznosnak bizonyult, érdekes dolgokat tudtunk meg egymásról.

Lengyelországban, ahol a nemzeti ellenállásban játszott szerepe miatt nem tudták megszüntetni a cserkészetet, jelenleg öt (!) szövetség működik. Létszámát tekintve ebből kettő jelentős – a Lengyel Harcer Szövetség (ZHP) és a Köztársasági Harcer Szövetség (ZHR) – 1,5, illetve 2 millió taggal. (A harcer szó magyar eredetű, harcost jelent.) Az öt szövetség képviselői egyenként mutatták be szervezeteiket, ismertetve célkitűzéseiket, munkamódszereiket. Tulajdonképpen nincs közöttük alapvető különbség: munkájuk a keresztény etikán alapul, ami gyakorlatilag szilárd társadalmi erkölcsiséget jelent a számukra, a vallás gyakorlását és a hitéletet pedig az egyén legbensőbb magánügyének tartják. Ami a szövetségek közötti viszonyt illeti, azt a másik nézeteinek elfogadása jellemzi. Nem beszélnek egymásról elítélőleg, nem akasztanak egymásra különféle jelzőket, korrektek egymással szemben.

Belorusszia, Lettország és Ukrajna cserkészszervezetei most kezdenek lábra állni. A kezdet kezdeténél tartanak, noha az emigráns szervezetek sok segítséget nyújtanak nekik. Az ő szemükben mi, magyarországi cserkészek – kétéves működés után – matuzsálemnek számítunk. Élénken érdeklődtek tapasztalataink iránt, s mi az önzetlen segítség szándékával fordulunk feléjük.

Eredményes volt ez a találkozó. Valamennyien új ismeretekkel, használható módszertani fogásokkal gazdagabban tértünk haza, de ami ennél is fontosabb, egyértelműen bebizonyosodott: szükségünk van egymásra. Ezen a földrajzi területen, nemzeteink életterén az országhatárok vagy közösek, vagy igen közeliek. Elképzelhetetlen, hogy ne alakuljon ki itt a kölcsönös érdekeltségen nyugvó gazdasági együttműködés, ami meghatározó lesz a társadalmi kapcsolatokat illetően is.

A hivatalos tárgyalások és a magánbeszélgetések folyamán akarattá érett az a gondolat, hogy 1991 nyarán újra találkozunk egymással a turawai fenyők alatt, kibővülve észt, litván, orosz, cseh és szlovák cserkésztestvéreinkkel.

Kondor Endre

